

RUTEN SKIKLUB

ÅRGANG 39

DECEMBER 2006

Vintersolnedgang på Ruten - 2006

RUTEN SKIKLUBS MEDLEMSBLAD 2006

REDAKTION & LAYOUT

Kirsten Kofoed (tekstadministration)

Tlf.: 39 61 15 43 - E-mail: kirsten.kofoed@webspeed.dk

Flemming Koue (layout)

Tlf.: 43 90 18 19 - E-mail: flemming.koue@get2net.dk

MEDLEMSADMINISTRATIONS

Christian Skipper

Tlf.: 65 45 53 09 - Mobil: 3067-4392

E-mail: CSK@FYNSKEMEDIER.DK

Postgiro: 416-2250

Forsidebillede: *Stine Jensen*. Øvrige billeder: *Ruten Fjellstue og medlemmer af Ruten Skiklub*.

Indholdsfortegnelse	Side
Vintersolnedgang på Ruten - 2006	1
Info-siden.....	2
Bestyrelsen har ordet	3
Brev fra Berit	4-11
Referat af generalforsamlingen 2006.....	12-16
Bliv medlem af Ruten Skiklub.....	17
Ugerapporter fra medlemmerne uge 5, 6, 7, 8, 11, 12/13...18-35, 38	
Økonomisk status	36
Annoncer	37, 39, 40

RUTEN FJELLSTUES ADRESSE

Ruten Fjellstue

N-2658 Espedalen, Norge

Telefon: +47 61 29 73 20 - Telefax: +47 61 29 73 21

E-mail: post@ruten.no - Internet: www.ruten.no

Bestyrelsen har ordet

Efter at der nu er forløbet 7-8 måneder siden den sædvanlige vellykkede generalforsamling, rumsterer tankerne med stadig større kraft med planlægningen af den for mange næste traditionelle skitur til klubbens samlingspunkt, den pragtfulde Ruten Fjellstue og dens hvide omgivelser.

I disse tanker indgår også, hvad mon det meget flittige værtspar Berit og Arthur kan præsterer af nyheder inden døre - tilfredsstillelsen af nysgerrigheden må afvente besøget.

Ingen medlemmer - ingen skiklub! Klubben havde en glædelig tilgang af nye medlemmer i sidste vintersæson efter en ihærdig indsats fra kassere-rens side. Bestyrelsen ser gerne, at alle medlemmer gør en indsats for at

hverve flere medlemmer og dermed sikre Ruten Skiklubs eksistens.

I 2008 har klubben 40-års jubilæum, som bestyrelsen forventer, vi fejrer på Fjellstuen i lighed de tidligere jubilæer. Allerede nu må medlemmerne gerne tænke kreativt med forslag til turens indhold.

Ved den kommende generalforsamling i 2007 vil vi nedsætte et jubilæumsudvalg.

Ved at kaste et blik på forsiden af dette blad konstateres det, at der står årgang 39, dvs. at næste nummer vil være et 40-års jubilæumsnummer.

Hvordan fejrer vi det?

Bestyrelsen

Her bor vandstæren!

Brev fra Berit

Kjære venner av Ruten! Nå er vinteren kommet i Espedalen, og Julen nærmer seg. Det betyr årsrapport og brev til Ruten Skiklubb. Men som også blir lest av mange, mange andre, som bare er innom her på Ruten for et måltid mat eller en overnatting. Vi skriver nå midten av november, og vi fikk den første snøen for en måned siden! Vi trodde ikke den kom til å bli, da vi jo har hatt en utrolig behagelig og lun høst, men det kom bare mer og mer snø, siste uken i oktober og den 26.oktober gikk Arthur, Lars-Jakob og Jon-Olav på ski for første gang!

Selv om det ikke har vært den strenge kulden, er det nå blitt skikkelig vinter, Arthur har kjørt de løypene med godt underlag, først med skuter, deretter med løypemaskin. Men det er noen av de største bekkene som ikke er frosset til enda. Det er i hvert fall laget et godt grunnlag for løypene utover vinteren nå!

Vi ser tilbake på et godt år for Ruten og familien. Alle har vært friske, og vi har levd godt i Espedalen. Tradisjonen tro, starter vi med julefeiringen i fjor. Det ble godt med gjester på Ruten i julen 2005 og nyttår 2006. Vi hadde som vanlig mange nederland-

ske gjester, en del danske stamgjester og noen nye norske gjester til nyttår. Utrolig hyggelig og vellykket var det. Vi hadde ikke så mye snø, men akkurat nok til at alle kunne gå alle løyper, unntatt siste stykket opp til Ruten, der måtte man ta skiene av. Vi fikk også godt med snø utover i Romjulen. Januar var også en bra måned i år. Vi hadde kun stengt 5 dager, det var vi meget fornøyde med.

'Svartkjele' hedder den på ægte norsk

Våre kjære skolebarn kom som vanlig i uke 2 og 3, og da var det blitt godt med snø. De hadde mer enn nok å falle i. Det er viktig, så unngår vi skader. Fra uke 5, til og med uke 12, hadde vi mer eller mindre fullt hus, noen værelser ledig vil det jo bli inni-

mellom, da vi får noe frafall på sykdom og lignende, men våre gjester er jo unike, de faller sjelden fra, og dersom de gjør det, får vi alltid tidlig beskjed. Ingen gjester som RUTEN gjester!!

Vi hadde en utrolig fin og stabil vinter værmessig også. Snøen kom, og den forsvant ikke. Det eneste jeg kan huske er at vi fikk en smak av vår i uke 8 med høy sol og + grader en dag, men det var jo kun deilig. Alle satt i solveggen med en øl og hygget seg kongelig. Den store nyheten sist vinter var vår nye løypemaskin! Vi er utrolig glad for at vi fikk solgt den gamle, og leaset oss en ny. Arthur sparer mye tid, og ski sporene blir enda bedre. Jeg vet at vi er fornøyd og tror at gjestene også er det.

Brygmester Arthur!

Men det var jo en nyhet til da. Arthur har startet sitt eget mikro bryggeri! Det har så langt vært en uforbeholden suksess. Foreløpig er det en liten produksjon. Han kan brygge ca. 30 liter

om gangen. Det var noen av dere som smakte ølet sist år, og jeg tror de fleste var begeistret. Det ble på et tidspunkt også spurt om det var mulig å få en tappekran opp på værelset..... Utrolig morsomt for oss begge to var det, at ølet ble så godt mottatt. Arthur er i gang med vinterens produksjon nå. Juleølet ble brygget i september og nå om dagen er det vinterens pils som blir brygget. Så sant det blir vellykket, kan vi love flere smaksprøver.

Vi serverte også ølet i sommer til våre norske gjester, de gledet oss også med gode tilbake meldinger, så dette er noe vi vil satse på fremover. Vi vil sette opp en tømmerstue, men bryggeri i kjelleren, og servering i tømmerstuen over. Der ønsker vi oss også en vedfyrt bakerovn. Den som Arthur bygget til å stå ute, er dessverre ødelagt av snø og vann. Har man godt øl og godt brød, er det lett å invitere gjester til gards.

Tilbake til avslutningen av vinteren. Vi hadde en stille uke før Påske, som vi ofte får, når Påsken er sen, men det ble bare noen få dager uten gjester, som vi brukte til husvask og klargjøring av spisesal og kjøkken til stor innrykk i Påsken. Som igjen viste seg fra sin beste side, både med fullt hus og flott vær!

Når sesongen er over, er det som om det blir et annet liv på Ruten. Alt går litt langsommere. Vi starter ikke på

arbeid så tidlig, vi spiser med guttene før de drar på skolen, og vi slutter dagen når de kommer hjem. I alle fall med hotell arbeid. Men et sted som livet våkner igjen, det er ute. Vi hadde et yrende dyreliv rett utenfor våre vinduer i vår. Vi hadde en rev som lusket og en hare familie som hoppet omkring oss hver natt og tidlig morgen. På jordet var det orre leik til langt ut på sommeren. Elg og Rådyr var trofaste gjester, hver kveld i flere uker. Stille gjester er de, men utrolig fascinerende å se på. Ikke minst når de store elg kuene kneler ned med forbena for å få bedre tak til å spise det nye, friske vår gresset.

Berit bager fladbrød!

En annen ting som er viktig for oss å komme i gang med når fjellstuen er stengt, er baking. Og da er det ikke inne på kjøkkenet, nei det er i eldhuset/bake huset som vi har borte på setra, det er et eget hus hvor vi baker flatbrød og lefse. Jeg synes det er så morsomt å lære dette gamle håndverk og må benytte alle anledninger så

lenge mor orker å være med meg. Vi liker også å spise både flatbrød og potetlelse, og en får ikke kjøpt noe som

Og Magda bager fladbrød!

smaker slik som det vi baker selv, derfor er det også en nødvendighet. Dette bake huset håper vi å få utviklet litt sammen med det nye bryggeriet, slik at det skal være mulig for gjestene og komme og se og smake. Det er godt å ha noen prosjekter på gang.

Det første som skjedde etter at sesongen var slutt, var at vi, Guri, Frida, Jon-Olav, Lars-Jakob og Berit tok med mor Kari på tur. Det var hennes fødselsdags gave, en tur med Color Fantasy fra Oslo til Kiel og retur, vi hadde en riktig flott opplevelse, både unge og eldre. Mor tok med Guri og Frida til Skien, for en liten forårs ferie. Der nede har de jo nesten danske

tilstander om våren. Men når sant skal sies, hadde de sist vinter likeså mye snø som vi her på Ruten. Så Frida har begynt ski treningen også. Den fikk hun ytterligere perfektionert i Påsken, da de gledet oss med å være her hos oss. Jeg nådde knapt hjem og få vasket tøyet, før Arthur og jeg satte nesen mot København, hvor vi hadde to fine dager, og nøt våren til fulle. Da var guttene hjemme, det vil si de var i pensjon på Dalseter, og hadde det helt supert der. Det er godt å ha gode naboer til hjelp av og til.

Mai måned gikk meget fort for oss i år. Vi vasket huset rom for rom fra gulv til tak i uken og hadde konfirmasjoner nesten hver søndag. Vi jobbet også på litt ekstra for vi visste det ventet ferie den siste uken i mai. Arthurs mor fylte 60 år 8.mai og i den forbindelse inviterte hun barn og barnebarn på en ukes ferie til Kreta!

Det var noe vi ikke kunne si nei til. Alle gledet seg veldig. Ikke minst de yngste i familien. Dagen kom og vi møtte opp alle 15! På Gardermoen, 8 voksne og 7 barn. Det er en livlig gjeng. Vi hadde det deiligste sommervær med mellom 25 og 30 grader hver dag. En skikkelig ferie var det. Så nå vil guttene ingen andre steder på ferie enn til Kreta.

Vel hjemme ble vi møtt av sommeren! Litt av en forandring på en uke. Vi reiste i -2 grader og dagen etter vi

kom hjem ble det +18° C. Da var det bare å gå i gang på utarbeid. Noe som er en ren fornøyelse etter all vaskingen innendørs. Vi fikk hus og ute område i stand til sesong åpning 18. juni. Som vanlig startet vi med to uke Rideleir for barn og unge. Det er en super start på sesongen for oss, da det ofte ikke er så mange i fjellet så tidlig på sommeren. Vi hadde også en del ekstra gjester i disse ukene, som bare kom inn fra veien.

Og Lars-Jakob bager fladbrød!

Så kom juli, og det ble helt stille.... De første to ukene i juli var alt for stille, jeg satt alt for mye i solen. Selv om det var behagelig, blir det ikke så mye å leve av på det viset. Da mine tre gutter i tillegg reiste på en ukes ferie til Troms, ble det ekstra stille. De hadde en utrolig flott tur. De fløy til

Tromsø, og var der en weekend, før de satte nesen nord-øst over til Reisa-dalen. De startet fra Sappen leirskole og ble fraktet innover Reisa elven med elvebåter og kanoer på slep. For selv å padle Reisa elven nedover igjen. Det av en helt super fin tur. De var heldige med været, og myggen var bare middels stor og passe plag-som!

I Norge hører ferie og naturoplevelser sammen

Det er et minne for livet for de to yngste guttene. Og en stor naturopplevelse av de store for den største gutten. Når de i tillegg var sammen med to andre familier, med mange leke kamerater, så kunne det ikke bli bedre. Det er godt for våre gutter å få litt sommer ferie sammen med oss, eller i alle fall en av oss. Da vi jo vanligvis ikke har tid til å ta ferie med guttene

midt på sommeren. De var dyktig slitne når de kom hjem, men etter et natt i egen seng, var det glemt.

Først omkring 16-18.juli begynte det å bli liv igjen, her hos meg. Da økte det både med veifarende og med fjellvandrere. Heldigvis. Så hadde vi et par gode selskap før vi åpnet for årets Peer Gynt Stevnet 1.august. Da gikk det for fulle hus i nesten to uker. Det var godt å få svettet litt innomhus igjen, ikke bare ute. Weekendene utover mot slutten av august og september, var mektig gode. Og været holt jo til de grader, Indian summer var det nærmest. Arthur prøver å delta på Birkebeiner rittet, som er sykkelutgaven av Birkebeineren, hvert år. Det er en lørdag i slutten av august. Det er alltid litt spennende hvor mye gjester vi skal ha den weekenden, siden jeg vet han er borte fra fredag kveld til lørdag ettermiddag. Vi skulle ha et skole jubileum i år. Men de var ikke så mange, så jeg mente det måtte gå. Da min kjære svigerinne, Line

På rypejagt!

hørte det, sa hun. *"Nei du skal ikke være alene, vi kommer og hjelper."*

Det endte med at begge mine svigerrinner, Line og Guro kom, den ene med mann, og begge med barn. Så vi klarte baren fredag, grilling på Bingsbu lørdag, festmiddag lørdag kveld, samtidig som svoger Roland passet resepsjon og fyrte opp badesampen, så den var klar til gjestene kom ned fra fjellet. I stedet for at jeg var bekymret for hvordan dette skulle gå, ble det en utrolig morrsom week-end for både oss jentene som jobbet sammen og for guttene som fikk besøk av fetter og kusiner og ikke minst for Arthur og hans bror Stein-Olav som med god samvittighet kunne delta i Birkebeiner rittet. Hvordan det gikk, kan dere jo få høre av Arthur selv når dere kommer.

Edwin tester røgeriet!

Jeg har flere slike eksempler på hvordan vi noen ganger har det litt for travelt, og familie og venner stiller opp og hjelper oss, mer eller mindre forbredt. Det betyr mye for oss, og kan

vende en mørk kveld til en solskinnsdag. 15.september starter Rypejakten her i Espedalen. Arthur har ikke vært på rypejakt på mange år, men etter som Edwin hadde ny ervervet jakt lisens, og hadde lyst til å prøve. Fikk også Arthur blod på tann. De satte av sted den 15. tidlig om morgenen. Bil til Venli seter og så vandret de innover Megrunds kampene. Fin høst dag var det. De fikk sett masse ryper, og da de kom hjem var de to stole jeger, Edwin fikk to ryper og Arthur en. De var begeistret, og det ble flere turer på dem begge to. På en tur var jeg og guttene med også, og det ble en kjempe jakt. Arthur skjøt 5 ryper den dagen. Med det resultat at jeg var så heldig å få rype middag til min fødselsdag i år, laget av min mann! Det er ingenting som smaker som rype.

Sommeren er definitivt over, det forstås vi når årets Elg Jakt står for døren, og Lars-Jakob fyller år. I år drog både Arthur og Edwin på jakt, det var Edwins første ordentlige jakt, da han tok sin Jegerprøve siste vinter. De var spendte som alltid. Deres jaktlag skulle skyte 3 elger i løpet av 14 dager. Det vil si for Arthurs del ble det stors sett bare en uke, da vi i uke 40 har høst ferie sammen med guttene. Jeg tok meg derfor av fødselsdags feiringen til Lars Jakob. 18 barn til liv og lek. Det gikk mye bedre enn jeg fryktet. Det eneste jeg ikke forutså var at de hadde tenkt å bade i vår lille dam! (Dette var rett før 1.oktober!!) Det var

da heller ikke med mening, men når mange leker med to båter, må man regne med noen turer i vannet. Godt at vi hadde nok tørt tøy til alle, det var da visst i rettferdighetens navn kun 3 som falt i. Det ble ikke verken Arthur eller Edwins tur til å skyte i år. Men likevel har vi nå to store elger og to hjorter i fryseren!! Så mye kjøtt har vi ikke delt opp før. Det tok oss også 3 voksne, i 8-10 dager før alt var forvart på beste måte. Ikke har vi bare mye godt kjøtt, til stek og karbonader, men vi har også mange liter kraft til gode supper og sauser. Vi håper dere setter like stor pris på dette som vi gjør.

Røgeriet - før eller etter røgen?

Oktober er tradisjonelt den stilleste måneden vi har, men i år var den ikke det. Først hadde vi ferie, og var derfor på veien i to weekender, så hadde vi gjester en weekend, før vi igjen var ute og luftet oss, først hele familien til fetter og kusine treff på Voss, så jeg på jente tur til Helsinki. Når vi da skar kjøtt, kokte kraft og bakte flatbrød,

passet kontor arbeid og ute arbeid i ukene mellom, ja da var ikke oktober noen stille måned for oss i år. Det blir nok mer november..... Den første helg i november flesket vi til med en venner og venners venner helg! Det var morrsomt. Vi ble til slutt 49 personer, 10 falt fra p.g.a. sykdom.

Vi jobber jo ganske mye store deler av året, derfor er det utrolig fint for oss å invitere våre venner en helg i året så får vi sett dem ordentlig, og når de også inviterer noen venner blir vi kjent med flere. Og passer det ikke for alle det ene år, så passer det kanskje et annet år. Weekenden i år ble perfekt. Lørdagen var det bare sol fra en skyfri himmel og silkeføre i ferske skispor innover Peer Gynt veien. Barna som akte i bakken, tok jakken av og boltret seg i bare skjorte ermer. Vi kunne ikke valgt en bedre helg.

Ellers er vi i gang med å bake små kaker. Til jul selvfølgelig men også til alle de som liker småkaker i januar, februar og mars. Jeg tror jeg kjenner noen. Det er et hyggelig arbeid. Og mor er med, hver dag. Hun ringer inn og spør meg, om jeg er i gang. Så kommer hun og passer på at de blir passe stekt. Vi er et godt team. En annen viktig ting vi er i gang med er et røkehus. Altså ikke for dem som røker, men et hus til å røke mat i ! Det er Arthur og Edwins prosjekt. OG nå er det snart klart til avprøving. Det er det lille grisehuset på setra som er blitt

bygget litt om innvendig, og som har fått satt inn en ovn. Nå skal vi bare ha tak i noe god flis, så blir det røkt ørret, elg og hjort på menyen!

Vi gleder oss. Framover til sesongåpning den 22. desember skal vi ha gjester i noen weekender. Noen litt mer andre litt mindre, men det betyr at vi er så smått i gang igjen. Det er bra. Fjellstuen er litt trist, når det er tomt og veldig kaldt over alt. Det skal være varme i peisen og lys i vinduene på Ruten, det er da det blir liv. Jeg vil benytte denne anledningen til å ønske alle gamle og nye venner av Ruten en

Riktig Gledelig Jul og Alle Gode Ønsker for Det Nye Året!

Vil også ønske alle de som kommer opp til oss neste vinter hjertelig velkommen! Og til de som ikke kommer, vit at vi vil savne dere og håper å se dere igjen et annet år. Vi husker våre gjester godt nemlig, både navn, ansikt og hvilket værelse dere helst bor på, eller helst ikke bor på!

*En kjærlig hilsen fra oss
alle på Ruten*

Snefog på Gråhø - mod Haidalsmuen

Referat af generalforsamling 2006

Referent: Jørgen Langvad (uge 8)

Der var igen i år indbudt til festmiddag i Frilandsmuseets dejlige lokaler i Lyngby. Bestyrelsen havde i løbet af foråret overvejet at lade mødetidspunktet være kl.18.30 frem for kl.19.00, men undlod at gøre det, da man mente, at dette nok var for revolutionerende en nyskabelse. Og dermed var alt som det plejede på denne smukke forårsaften i Lyngby. Der var følgende dagsordenspunkter til forhandling:

Pkt. 1 - Velkomst og spisning

Formanden bød velkommen og indledte mødet med en lille præsentationsrunde, hvor alle deltagerne blev præsenteret for hinanden (til at starte med var der mange uge 8-medlemmer). Referenten noterede sig på dette tidspunkt, at folk gik meget op i det med ugenumre.

Under middagen blev der sunget fællessang. Sangene var alle valgt fra uge 8-sangbogen og *Lis Skipper* uddybede i den forbindelse en af sangenes tilblivelse - nemlig: "*Du må få min gamle skisok*".

Og under hele seancen dirigerede formanden med myndig stemme, så alle borde kunne komme til buffeten.

Pkt. 2 - Valg af dirigent

Da middagen var vel overstået, roste

formanden maden og bød alle de fremmødte velkommen. Herefter gik man over til valg af dirigent.

Bestyrelsen havde ønsket at pege på *Finn Tuxen*, men Finn havde ikke mulighed for at være til stede ved årets generalforsamling. Til alt held gjorde nye brotakster over Storebælt det muligt at pege på *Arne Skipper* i stedet. Arne takkede for valget og konstaterede hurtigt, at der var indkaldt korrekt til årets generalforsamling. Derpå gav han hurtigt ordet til den nye formand, der skulle aflægge sin første beretning for en spændt ventende generalforsamling.

Pkt. 3 - Formandens beretning

Formanden ønskede at gøre sin beretning så kort og klar som muligt og således blev det.

Formanden lagde ud med at sige, at han ikke ville fremhæve egne oplevelser på Ruten i år. I stedet ønskede han at fremhæve Ruten Fjellstues donation til Tsunami-ofrene i Sydøstasien den 26. december 2004. Donationen var på én dags omsætning, hvilket må siges at være en meget flot og fornem gestus.

Derpå fortsatte formanden med at sige, at formålet med at tage til Ruten Fjellstue måtte være at have det rart

ude og inde. Ude er vi overladt til vejrguderne, men inde har vi selv en mulighed for at gøre noget, påpegede han.

Herefter fulgte et ønske om at få udskiftet de mange hårde madrasser på fjellstuen, samt at få gjort noget ved bænkerne i saunaen.

Formanden nævnte også, at medlemmerne jo ikke møder hinanden så tit, men at der i år havde været mulighed for at gøre det - på ski i Gribskov og *Arthur* blev inviteret til Danmark med løjpermaskinen for at køre friske løjper i skoven.

Formanden påpegede, at det havde været et godt år for foreningen, men måtte sige, at noget ikke havde fungeret så godt og det var tilblivelsen af klubbladet. Men i den forbindelse mente han, at det var på sin plads at fremhæve Murphy's lov (alt der kan gå galt, vil gå galt), og trods alt besvær var han meget glad for, at redaktionen ville fortsætte.

Efter dette fulgte en hilsen fra Ruten ved *Berit*. Hun startede med at sige, at det var rart, men lidt koldere en sædvanligt. Så fortalte hun, at hun havde været i København i oktober med kirkebestyrelsen i Sør-Fron, hvorefter hun erklærede sig for skabsdanser! *Berit* fortalte, at man havde haft en god sæson. Marts havde været blandt de bedste, man havde haft. Vinteren var kommet sent i år - lidt før jul. Til gengæld havde den været lang og på

dagen for generalforsamlingen lå der 15 cm nysne på Ruten Fjellstue!

Berit fortalte, at man var i gang med at lave paneler på betonvæggene på første sal og at man i løbet af sommersæsonen ville slå rum sammen. Og så kunne hun berolige forsamlingen med, at man kontinuerligt udskiftede de hårde madrasser på fjellstuen.

Til slut påpegede *Berit*, at man skam allerede havde været i København og køre med løjpermaskine - det var tilbage i 80'erne.

Efter *Berit*'s hilsen kunne *Svend Gundestrup* præsentere foreningens nye hjemmeside, som han havde lavet, mens han var på Ruten. Han forklarede om hjemmesidens mange muligheder og kunne til generalforsamlingens store ærgrelse fortælle, at www.ruten.dk desværre var optaget. Men herligt at se, at foreningen nu også var klar til at træde ind i den digitale tidsalder.

Berit beretter om årets aktiviteter

Og med dette indlæg var den nye formands beretning overstået og forsamlingen tog den til efterretning.

Pkt. 4 - Kassererens beretning

Kassereren indledte med at sige, at det var her den virkelige magt lå, hvilket referenten noterede sig. Mon kassereren går rundt med en lille formand i maven?

Kassereren kunne fortælle, at foreningen havde 66-67 medlemmer og at det derfor ikke krævede, at man tog fri fra arbejde et par uger om året for at passe regnskabet.

Han kunne fortælle, at der i år var kommet 10 nye medlemskaber, hvoraf de 9 var fra uge 8 (den selv samme uge, som kassereren selv havde holdt sin ferie i). Der blev da også hvisket i krogene, at kassereren med ufine metoder havde lokket uskyldige gæster til at tegne et medlemskab. Var kassereren allerede nu ved at samle trofaste støtter til et fremtidigt kampvalg?

Kassereren kunne oplyse om en meget sund økonomi. En enkelt familie havde endda betalt kontingent for 2007. Regnskabet var i den fineste orden og var blevet godkendt af revisor så sent som en time før bestyrelsesmødet samme dag.

Inge Rolf Jacobsen undrede så over de mange renter og var meget imponeret. Herefter blev regnskabet godkendt.

Pkt. 5 - Fastlæggelse af kontingent

Det var her, årets drama skulle komme til at stå og her den nye bestyrelse skulle komme til at lide et svi-dende nederlag. Bestyrelsen foreslog nemlig - som følge af det fine regnskab - at nedsætte kontingentet fra kr. 100,- om året til kr. 50,- om året. Dette skulle, insisterede formanden, være rigeligt til at køre foreningen og udele præmier ved generalforsamlingen.

Dette udløste dog en storm af protester fra forsamlingen:

Flemming Koue, Rita Olsen og Jørgen Lybæck krævede alle samstemmende et kontingent på kroner 100,- om året. *Birthe Tuxen* foreslog, at havde man for mange penge i kassen, kunne man jo blot gøre generalforsamlingen gratis.

Dette førte til afstemning, der en-tydigt viste modstand mod at ændre kontingentet, og en dybt rystet bestyrelse måtte acceptere forsamlingens ønske om et fortsat kontingent på kr. 100,- om året.

Flemming Koue konkluderede følgende på afstemningen: "*Medlemmerne mener, at denne forening er 100 kroner værd!*"

Pkt. 6 - Valg af bestyrelse og redaktion

Under dette punkt frygtede bestyrelsen så yderligere drama, men dette

udeblev helt. Såvel bestyrelse som redaktion blev genvalgt uden drama. Derpå ønskede formanden at finde ugeredaktører og følgende blev valgt:

- Uge 4 > Lilian Andersen
- Uge 5 > Michael Rolf Jacobsen
- Uge 6 > Annie
- Uge 7 > Inger og Niels Hornum
- Uge 8 > Flemming Koue
- Uge 9 > ?
- Uge 10 > ?
- Uge 12/13 > Formanden selv

Formanden slog derefter fast, at deadline så absolut var senest den 1. november 2006.

Pkt. 7 - Valg af revisor

Dirigenten indskærpede over for forsamlingen vigtigheden af denne post, især i en forening som vores, hvilket førte til, at *Helle Tuxen* blev genvalgt.

Pkt. 8 - Indkomne forslag fra medlemmerne

Der var ingen forslag at behandle, hvilket ikke nødvendigvis er skidt. Det er, som dirigenten påpegede, et udtryk for, at foreningen kører godt.

Pkt. 9 Eventuelt

Her kunne *Flemming Koue* fra Jakobs bog berette om Ruten Skiklub. På side 69 står der: "*Noe af det mest fantastiske ved Ruten Fjellstue er Ruten Skiklub. Nå har den eksisteret i snart 35 år. Fortsatt kommer det danske skitu-*

riste hit som har feriert her hvert år i snart 40 vintre. Skiklubben har vært et viktig bindeled mellom dem og oss, forteller Jakob Brenden".

Han havde også talt med Arthur, der kunne fortælle, at der netop var udkommet en bog med titlen NORSKE KREM TOPPER (af Erik W. Thommessen) og der på siderne 194/195 kan læses følgende: "*Ruten har sin egen skiklubb. Den er i hovedsak dansk, heter Ruten Skiklub og har eksisteret siden 1968. Generalforsamlingene holdes i Danmark. Klubben har vel 60 betalende medlemmer og et eget medlemsblad. Danske skientusiaster oppsøker den sjarmerende Ruten Fjellstue år etter år og skriver sine "Ugerapporter" i bladet. Det bør også nevnes at våre danske venner står bak et tegnet, 60 cm langt panorama over Jotunheimens mektige tinder sett fra toppen af Ruten*". Hvilket vi vist alle var lidt benovede over.

Pkt. 10 - Konkurrencen

Og så fulgte det, vi alle havde siddet og ventet hele aftenen på: Konkurrencen! Hvem mon ville blive den heldige, der i år kunne tage hjem med den helt store præmie: **En uges gratis ophold på Ruten fjellstue for én person.**

Konkurrencen blev varetaget af sidste års vinder *Helle Tuxen*, der takkede for et dejligt ophold.

Årets konkurrence var i øvrigt en ubehagelig overraskelse for en del af for-

samlingens deltagere. Det var nemlig en kontrol af, om medlemmerne havde læst årets udgave af skibladet!

Arthur i godt selskab

Men inden konkurrencen for alvor kunne gå i gang, skulle forsamlingen lige gennem et usædvanligt indslag: *Therese Vedel* havde fødselsdag og der blev sunget fødselsdagssang. Konkurrencen var spændende og medrivende. Referenten fik flest lodder - men ingen præmier. Det var der til gengæld mange andre der gjorde, og da aftenen var omme, så præmie-høsten ud som følger:

1. præmie (1 uge Ruten): *Lis Skipper*
2. præmie (500 kr.): *Mads Koue*
3. præmie (400 kr.): *Birthe Tuxen*
4. præmie (300 kr.): *Inge Rolf Jacobsen*
5. præmie (200 kr.): *Ingelise Emil samt*

Berits lange præmie (panoramafoto):
Inger-Anne Koue
Berits flaske snaps: *Birthe Tuxen*

Efter en vellykket konkurrence, kunne formanden takke for en dejlig aften i godt selskab. Men ikke nok med det, han havde også en lille gave til deltagerne: Et genoptryk af det allerførste nummer af skibladet fra 1968. En ægte lille perle for sande kendere.

Og mens referenten slentrede tilbage mod Sorgenfri station med andenudgaven af Ruten Skiklub nr. 1 i hånden, spekulerede han på, om der mon var nogen bagtanke med denne fine gave. Var det blot en fin gestus fra den nye formand, eller var det et snedigt modtræk mod en ung og fremadstormende kasserer?

Joh - det var en meget spændende generalforsamling i Ruten skiklub og datoen for næste års møde er 7. Maj 2007.

SLUT!

Den glade vinder af årets konkurrence - Lis Skipper!

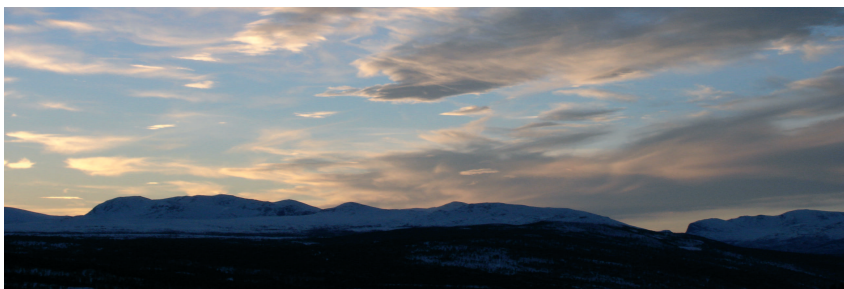
**Bestyrelsen har efterfølgende konstitueret sig
som følger:**

Carl Dixen, formand
Michael Rolf Jacobsen, næstformand
Christian Skipper, kasserer
Jørgen Langvad, sekretær

Bliv medlem af Ruten Skiklub

Det er ganske let at blive medlem af Ruten Skiklub: Man skal blot betale 100 danske kroner til kassereren på giro **416-2250**.

Hvilke fordele har man så af sit medlemskab? Alle medlemmer modtager omkring årsskiftet Ruten Skiklubs medlemsblad med nyheder fra fjellstuen og indlæg fra gæsterne. Her kan man ofte hente inspiration til nye ture - såvel vinter som sommer. Desuden får man adgang til årsmødet, som altid finder sted den første mandag i maj og fjellstuen er som regel repræsenteret ved Berit og Arthur. På årsmødet er der en fornøjelig konkurrence, hvor 1. præmien er en uges **gratis** ophold på Ruten Fjellstue, ligesom der også er andre værdifulde præmier til konkurrencedeltagerne. Læs om denne dramatiske begivenhed andet sted i bladet.

Rapport fra uge 5

Tekst: Margit, Gert og Michael

Vov Vov! **På tur med Tyra**

Jeg hedder Tyra og jeg er en elghund, som bor på Ruten Fjellstue, sammen med Berit, Arthur, Lars Jakob og Jon Olav.

Der kommer også en hel masse andre mennesker her - specielt når her er sne. De er altid glade og kommer og hilser på mig, når jeg er ude fra mit hundehus som ligger mellem 2 af de små hytter.

Jeg håber hver morgen, at der er nogen, som vil tage mig med - der er nemlig længere og længere imellem, at Arthur tager mig med. Jeg kan forstå, at han har meget travlt med at køre rundt med en mærkelig maskine, som larmer forfærdeligt. Der var en uge i vinter, hvor jeg var heldig, fordi der var jeg med på tur næsten hverdag - det var super.

Ham, som løb med mig mest, kaldte de to andre, som løb sammen med ham, for Gert. Jeg husker den første dag, jeg løb med ham - det var rigtig sjovt at trække ham op ad bakken til noget, som de kalder Øvre Dalseter; vi kom langt foran de andre, så jeg syntes, det kunne være skægt at løbe ned ad bakken igen, men der havde

jeg svært ved at følge med Gert - vi drønedede forbi de andre og nede ved vejen vente vi om og jeg trak Gert op igen.

Vi skulle ud til Hatdalseter med masser af bakker både op og ned. Jeg vil helst være forrest - så jeg hev og sled i selen, som Gert havde om livet.

Hver gang vi kom op på toppen af en bakke, vente vi om og løb tilbage til de andre - det var sjovt.

Det sjoveste ved Hatdalseter-turen er den lange bakke ned, oppe fra marken - her kan jeg bare løbe for fuld hammer. Gert havde svært ved at holde snoren løs - der var flere gange, jeg var ved at blive kvalt.

Da vi kom hjem, satte Gert mig fast i wiren ved mit hundehus - og der var ingen mad, selv om min mave knurrede som ti gurglende høns (det kunne være godt med en høne). Det varede ret lang tid, før Berit kom og hentede mig over i vores hus - men her var der dejlig mad - jeg tømte skålen hurtigt, men jeg fik ikke mere - hulk, så jeg måtte gå sulten i seng.

Når Arthur vækker mig, er det altid meget mørkt - han tager mig med ud til mit hundehus og giver mig lidt morgenmad dér.

Først når solen har været længe på himlen, kan jeg høre, at der er liv oppe i Beritbo, hvor Gert og de to andre bor. Jeg kan høre, at de taler om mig - mon de vil have mig med på tur i dag? Nu kommer hende damen ud og går ned i receptionen - nu kommer hun op til mig - dejligt at blive kløet bag ørene. Hun siger til mig, at jeg måske skal med dem i dag også - nu går hun - Æv!

Jeg tror, der går meget lang tid, før de alle tre kommer ud af hytten - går over i kælderens på de store hytter, hvor de senere kommer ud med deres ski, som de bærer ned til receptionen og min-sandtten, Gert kommer ud med sele-tøjet - yes, jeg skal med igen - Jeg håber, de tager mig med på en rigtig lang tur.

Samme tur igen op ad den dødsyge bakke, forbi Øvre Dalseter, videre hen til det store skilt. Heldigvis skulle vi videre ligeud af den flade løjpe til det område, hvor jeg nogle gange har mødt en elg.

Da vi kommer ned til der, hvor man kan komme ned til Espedalen, får jeg hende, som de andre kalder Margit på slæb - det er godt nok tungt - hun vil hele tiden blive i sporene - der er ellers mange spændende spor ude i den bløde sne - der vil jeg ud!!!!!!

Hov - hvad var det - her lugter af fugl - der ovre ved busken sidder der tre fjellyrper - hvis bare jeg ikke havde

den snor om halsen, kunne jeg nå at fange dem - øv der fløj de.

"Ser dér - der er to Fjeldryper! Nå, så det var det, Tyra havde færden af", siger den ene af dem, jeg er på tur med. Det er da længe siden, jeg så dem - hvor er de langsomme.

Når vi må videre, så vi kan se, hvad der ellers er af spændende dyr længere fremme.

Jeg synes at jeg kan lugte elg - hvor er den? Der er et spor - jeg må af sted - av - oh nej nu den snor igen - bare de ville slippe mig fri, så jeg kan komme efter den elg - den har jo lige været her - den kan umuligt være nået langt - sneen er dyb her. Farvel du kære elg. Hvad snakker de tre om - en stor lagkage, som de endelig var færdige med at spise - den så jeg ikke meget til. - Var det noget med, at Gert blev 40 og så havde Berit lavet én af sine gode bløtkager, men det var da i lørdags og nu er det tirsdag, den må have været ekstra stor, siden de kunne være så længe om at spise den.

Nå, endelig har Arthur forstået det, jeg er altså sulten, når jeg har været ude at løbe hele dagen. Tak, det er nu rarest ikke at gå sulten i seng. - Gad vide, hvor vi skal hen i morgen, for jeg går ud fra, at de skal have mig med igen.

I dag er de kun to, Gert og ham Michael - vi starter med at løbe ned til bunden af Dalseterbakken, så jeg tror vi skal til Frederiksseter. Fedt - det

kan være min ven Mikkel(ræv) er der oppe. Lad os så komme af sted. Trække, trække - han er da godt nok langsom i dag eller er skiene smurt forkert?

Endelig oppe ved Fredeiksseter. Nå, de vil videre - så vi skal altså helt op til Tonebu - op ad, lidt ned, og så op, op, op. Der er længere end man tror, - når endelig oppe. Så kan man da glæde sig til at det går ned igen, men bare jeg kan følge med, hvis det er Gert der skal have snoren. Gert og Michael går ind i hytten - godt jeg kan blive her ude. Men de kunne godt give lidt mad, jeg er sulten efter den lange tur op. Jo sørme så, der kommer Gert med en halv bolle - det var lækkert.

Så går det nedad for fulde gardiner - fedt at kunne løbe i fuldt firspring. Jeg kan godt følge med Gert - Michael ligger langt bagude, som sædvanligt. Gert siger, at han køre altid så langsomt nedad, så man skulle tro, at han havde tæpper under skiene. Men det giver da lige en kort pause, inden han kommer. Når man har løbet ned, skal man desværre også op igen - jeg synes godt nok, at der er langt op i dag.

Er der allerede gået en uge - alle gæsterne slæber ud til deres biler - der kørte Jensens, tror jeg nok, de hedder, men hov, hvorfor køre bilen den vej - det er da løjpen ud til Eldbjørshaugen, ikke nogen bilvej. Nå der kommer Arthur løbende op til den dér mærkelige

maskine og køre efter bilen. Jeg kan høre nogle af de andre griner meget højt og tager sig til hovedet.

Ho Ho - Arthur kommer kørende med bilen på slæb. I den sidder nogle meget flove mennesker.

Jeg fik lige sagt farvel til mine venner oppe fra Beritbo - de kørte for lidt siden.

Nu varer det ikke så længe, inden freden er forbi - næste uges gæster kommer. - Jeg håber, der er nogle der vil have mig med på tur - det er sjovere end bare at sidde dagen lang og glo på alle dem, som tager på tur, kommer hjem igen, spiser, kommer sløve ud igen, kommer hjem, det bliver mørkt, næste dag forfra.

Tak til jer alle sammen!
Hilsen Tyra

***Her er jeg så,
om sommeren altså!***

Rapport fra uge 6

Tekst: Stinna G. Madsen og Jørgen Skou

Foto: Jette Alsbæk og Henrik Olsen

Vi (dvs. Jørgen og Stinna) var i år kørende med Jette og Henrik via Oslo-færgen. Det var meget luksuriøst at tilbringe natten i køje og med god mad og hyggeligt selskab ombord på Oslo-færgen, men især også at køre op fra Oslo til Ruten i dagslys - det har jeg vist aldrig prøvet om vinteren - det var koldt og flot.

Vi - Jørgen og Stinna - havde for første gang ikke vores datter Anna med, da hun var på en 3-ugers rundrejse i New Zealand med familie og i 25 graders varmt vejr! - Til gengæld har jeg da aldrig siddet så meget ved computeren (godt den var trådløs og gratis) for at se, om der var mail fra det lille pus, som var helt omme på den anden side af Jorden. Og der blev nok at skrive om - for netop denne uge eksploderede raseriet mod Muhammedtegningerne rundt i verden, så Rutens gæster kunne måbende på TV iagttage, hvordan ambassader og FLA-GET blev brændt rundt omkring i diverse muslimske lande - det snakkede vi en del om.

Men heldigvis blev der også tid til gå på ski - føret var godt som sædvanlig, vejret hæderligt, og vi fik da lidt sol. Maden og kokken syntes jeg overgik sig selv i år. Det er herligt at være i den friske luft og så komme ind til et

veldækket bord; det er lidt sværere at få sig bakeset ud på eftermiddagsturen med fyldt mave, men når solen skinner, så må man jo af sted.

Det er herligt at tilbringe 7 dage uden arbejdsstress, indkøb, madlavning, og i stedet motionere krop og sjæl i Espedalens flotte natur. Så vi vender gerne tilbage næste år - og Anna kommer med, for hun savnede alligevel Ruten lidt, da hun stod ved Sct. Joseph gletcheren på New Zealand.

PS! Hjemturen fra Ruten ned til færgen om lørdagen var fantastisk flot med højt solskin og rim på træerne - dejligt at se Norge i sådan et lys. Men næste år bli'r det med slumrebussen - desværre!

*Udsigt mod Jotunheimen
i uge 6*

Rapport fra uge 7

Tekst og foto: Inger og Niels Hornum

Jeg sidder på dækket af skibet Noröna i september 2006, afslappet og godt tilpas. Kursen er sat hjemad mod Hanstholm, hvor det skulle være regnfuldt. Her på dækket er det helt stille, lidt diset med en sol, der kigger frem en gang imellem. Det er fuldkommen havblik, og vi som ellers havde udstyret os med søsygepiller til fire dage. Vores venner havde overbevist os om, at det var nødvendigt for sådan nogle landkrabber som os.

Et $\frac{1}{2}$ år i forvejen havde vi planlagt dette års sommerferie, der skulle gå til Island. Vi fortalte "børnene" Thomas og Marie på henholdsvis 22 og 19 om vores planer. Tilbage meldingen kom prompte, om vi ikke også kunne forestille os, at de gerne ville på ferie med deres søde forældre?

Så meget dyrere blev det jo ikke, vi skulle bare gange med to. Og sådan blev det.

Vi drog af sted fra Hanstholm i midten af august, og efter tre døgn på havet med et mellemstop på Færøerne nåede vi endelig Island. Natten forinden fik vi dog lov til at lugte lidt til Nordatlantens vrede, men belønningen for denne urolige nat kom i form af vejret næste morgen. Islands første toppe dukkede frem som stærke kontraster til den fuldkomne blå himmel, og deres majestætiske fremtræden virkede fordoblet på grund af de enorme spejlbilleder, de kastede i det blikstille hav. Det var stort og overvældende - i høj grad en kontrast til Danmarks flade vidder. Farveskalaen gik fra gul henover brun, grå, rød, grøn til hvid og sort.

Hvaler - et imponerende syn!

Vi kørte fra borde i Seydisfjordur, en lille by på østkysten. En lang kolonne af firehjulstrækkere og mobilhomes forlod Noröna. Der var enkelte "almindelige" biler og busser iblandt. Vi syntes selv, at vores bil var rimelig stor (Mazda Premacy); men pludselig følte vi os meget små og anderledes, da vi opdagede hvilket selskab vi befandt os i. Der er åbenbart ikke så mange, der tager til Island i almindelig bil pakket med fire personer med dertil hørende telt, soveposer, mad og diverse til 14 dage.

Det første udskillelsesløb blev den lange opstigning over fjeldet fra Seydisfjordur til Eigilsstadir. Nogle stoppede ved de første vandfald og fotograferede, andre stoppede og åbnede en rygende kølerhjul og nogle havde ikke så meget motorkraft, som de troede. Allerede her lærte man de første biler at kende. Den uden nummerplade (2CV'en fra Frankrig), motorcyklerne fra heden, den tjekkiske bus, og dem, der troede, de var noget (dog var vi lidt misundelige på deres store firehjulstrækkere, hvor vi sad i øjenhøjde med deres dæk). Eftersom der kun ankommer én bilfærge til Island om ugen, er alle bilturister med denne. Det resulterer også i, at man ender med at "følges" med nogle fra færgen langs den eneste hovedvej, der går rundt om øen. Hvad enten man vælger at køre nord eller syd om. Vi erfarede senere, at vi gik under navnet den røde TT.

Vi havde valgt at tage turen nord om øen, og startede derfor ud med at køre mod Húsavík, Islands nordligst beliggende "større" by. Undervejs kørte vi gennem et enormt sort og goldt lavalandskab med kratre spredt rundt omkring. Vi troede, at vi havde en firehjulstrækker og kørte lidt ud af en F-vej, hvor det lykkedes os at køre fast. Herefter tog vi det, der stod på kortet alvorligt. Gule veje er asfalt, røde to-cifret er asfalt eller grus, grusvejene er ofte et rigtigt groft vaskebræt. Veje med F foran er kun for firehjulstrækkere, og de underdriver ikke. Undervejs passerede vi også Dettifoss som er det mest kraftfulde vandfald i Europa med et volumen på 212 tons vand pr. sekund. Når man stod ved faldet, kunne man fornemme jorden vibrere.

Det nordlige og østlige Island er meget øde og det flotteste. Man kan køre i timer uden at møde en bil. Helt alene på den langstrakte landevej, der snor sig mellem de storslåede bjerge og bløde dale. Det ene øjeblik er naturen omkring dig barsk og ufremkommeligt, hvor den i det næste forvandler sig til de mest uskyldige bakketoppe og rislende åer. Ved de ting, du gerne vil se, førte der et enkelt skilt ind til. Sådan noget som indhegninger, toiletter og kiosker findes ikke. Men det gør heldigvis også oplevelsen mere intens, at det er totalt uspoleret og folk er ladt mere til sig selv. Ved stederne er der placeret et meget beskrivende

skilt, hvor den geologiske og kulturelle historie er beskrevet.

På vores første dag i Húsavík var vi på hvalsafari i høj sol og havblik. Húsavík ligger ved en bugt, hvor der er en stor produktion af kril (hvalens føde). På grund af den store mængde kril søger hvalerne ind i bugten for at æde. Det er det sted i Island, hvor chancen for at se hvaler er størst. Vi var heldige at se pukkelhval og vågehval. Pukkelhvalen var den mest imponerende, når den dykkede og tippede med halen. På et tidspunkt følte vi, at vi kunne røre den - ryggen gled forbi blot fem meter fra os. Det var en af de mange store oplevelser på vores tur. Thomas og Marie besluttede at be-

stige toppen bag vores campingplads om eftermiddagen. Ligesom på Færøerne vokser der ikke nogen træer på Island, så her fornemmer man også storheden og kan se langt. Og toppen lå jo lige der, så de begav sig af sted. Til sidst kunne vi kun se dem på grund af en orange trøje og telelinsen på kameraet. Så det med afstande og størrelse blev sat lidt i perspektiv. Da de unge vendte trætte og udmattede tilbage, blev de belønnet med en tur i det lokale svømmebad. I hver islandske by med lidt mere end 50 indbyggere har de faciliteter med boblebad og varmtvandsbassiner. De har ingen vandsparende foranstaltninger, og det at stå under en stor bruser, hvor det varme vand bare fosser ud, er vir-

Da vi var på vulkaner!

kelig dejligt efter en lang dag, så det benyttede vi os meget af på hele turen.

Fra Húsavík begav vi os mod Mvatn, som er et meget eftertragtet sted at holde ferie for islændingene. Her er rigtig mange vandrestier, og der er mere end én campingplads. Det er et geotermisk område - dvs. med vulkansk aktivitet meget tæt under jordoverfladen. På grund af aktiviteten er der dannet boblende svovlsøer med meget karakteristisk lugt, og fjeldene er gule i mange nuancer. Svovlsøerne har en temp. på 80-100° C, så man holder lidt afstand. Det er meget underligt at stå på fast grund og se på det boblende grå mudder og forestille sig, hvad der mon foregår under ens fødder. Myvatn er et meget fascinerende område. På en dag gik vi fire km. rundt på kanten af et 350 meter højt vulkankrater, gik mellem boblende svovlsøer, op og ned af gule svovlfjelde, mellem turkisgrønne varme søer, rundt blandt de sorte stenslotte (størknet lava) og alt sammen med en udsigt til snedækkede toppe.

Fra Myvatn stiledede vi mod Reykjavík med en afstikker ud på en af Islands mange halvøer for at se sæler. De var enormt søde og underholdende. De gryntede, strakte sig og så ud til at befinde sig rigtigt godt på trods af vores mindre forstyrrelser. Vi nåede derefter Reykjavík - hovedstaden skal jo ses. Vi boede på en campingplads i en forstad til byen. Selve pladsen var en

del af den offentlige park. Det er kendetegnet for de fleste islandske campingpladser: Enten er det bondemandens mark, en del af byens park eller et hjørne af byens idrætspark. Faciliteterne er ikke som de danske. Der er toilet og vand - måske et skur med kogeplader. Vi fik af vide, at kriminalitet og hærværk ikke rigtigt er noget, de kender til, hvilket tingene så derfor også bar ret meget præg af. Det var pænt og lige til at gå til.

I Reykjavík skulle den blå lagune besøges, de islandske heste med deres specielle tøltgang (pasgang) skulle prøves, Perlen (byens vartegn - en drejende restaurant på toppen af byens vandtårn) skulle vi se, men ikke op i med de priser. Derudover syntes vi, at vi havde været på så mange toppe, som var meget højere end den.

Den blå lagune er som billederne i reklamerne, meget lækker varm og med den fantastiske flotte turkise farve. Alle svømmede eller gik rundt i lagunen med hvide muddermasker, masker som det var gratis at benytte sig af. Velvære som man ser det i filmene. Hvad der også er fascinerende ved lagunen er, at den er omgivet af størknet sort lava, hvilket giver en utrolig kontrast til det dampende turkise vand.

Stadig med base i Reykjavík kørte vi det, man kalder den gyldne trekant, hvor gejseren (springvandet fra undergrunden), Gulfoss (meget flot

*Der er ikke kun vand i førerrummet, men
sandelig også på kameranlinsen*

vandfald) og Thingvellir (Islands ældst kendte styre/regeringssted) blev besøgt. Ved Thingvellir ligger også den forkastning, hvor den atlantiske og europæiske fastlandsplade mødes.

Den sidste dag i Reykjavik kørte vi til Keflavik og satte Thomas på en flyver hjem. 14 dage i telt med sine forældre som 22-årig er godt klaret. Som indskydelse var det dog planlagt fra starten. Marie havde også fået tilbuddet, men var bange for at skulle gå glip af noget ved at rejse hjem halvvejs. Hun måtte jo erkende, at det ikke er hver dag, man får chancen for at udforske Island.

Vi andre tre fortsatte derfor mod Thórsmörk sydøst for Reykjavik. Et område med mange vandreruter, der

ligger i et dalstrøg tæt på Myrdalsgletscheren. Gletscheren danner læ for området, så der her vokser små birketræer. For islændingene, der ikke kender til skov, er det et meget populært feriested. Der fører kun én vej ind til området, hvilket er en F-vej, og vi så os derfor nødsaget til at tage med en firehjulstrækkerbus derind.

Det var et klogt valg, eftersom vejen virkelig kunne skrives med et enormt F. Der var store huller og sten, og op til flere gange skulle man krydse vandløb på op til 20 meters bredde med kraftige strømme. Der flød endda også vand ind i bussen, og vi som havde undret os over, hvorfor trinene var rustne. Der var skilte, der beskrev hvordan man skulle betragte vandet og ud fra dets strømninger bestemme,

hvordan man nemmest kom over. Nogle af de private firehjulstrækkere holdt og ventede på at krydse, så de kunne følge nogle af de mere erfarne. En jeep, der kørte efter os, stod i vand til forruden. Jeg har senere fået af vide, at nogle af de lokale har det som en sport at trække fastkørte turister fri af vandet. Men vores bus klarede strabadserne flot på trods af, at chaufføren startede turen med at hive akkumulatoren ud, fik den til at slå gnister og proppede derefter nogle løse ledninger ind. Som han sagde, hvis du er chauffør på Island bliver du også mekaniker. Den anden bus vi fulgtes med gik det knap så godt for. Da den passerede en bakketop kørte kabinen én vej og baghjulene en anden. Det viste sig at bagakslen var knækket.

Efter 1½ times nervepirrende kørsel nåede vi frem til Thórsörk, som er nogle hytter, der ligger i det øde ingenting. Herfra gik vi en flot tur på et par timer i et meget spændende og enormt smukt område. Det gik så meget op (føltes næsten vertikalt), så lungerne lå bagefter og sveden løb. Men belønningen kom dog også, da vi nåede passet med en meget flot udsigt til gletscher, birkeskov, kæmpemæssige deltaer og toppe videre ind i landet.

På køreturen tilbage var vi blevet hærdede offroadere, så der var ikke lige så meget sved på panden ved floderne.

Turen fortsatte mod Vatnajökull, Europas største gletscher. De næste par dage tilbragte vi ved Skaftafell, en stor nationalpark i forbindelse med gletscheren. Vi blev bl.a. her, fordi Marie havde en aftale om at skulle ud og isklatre på gletscheren, og vi kunne så samtidig trave en masse af de mærkede stier i området tynde. Foran gletscheren ligger et meget stort delta af lavasten og grus, som afvander de gletschertunger, der rækker ned mellem fjeldene. Et stykke ude i deltaet står der en skulptur, der er lavet af resterne af en bro, der blev revet væk af vandmængderne, der kom i forbindelse med et vulkanudbrud under Vatnajökull i 1996. Det er kræfter, man slet ikke kan forestille sig, når man står og betragter det i solskin og vindstille vejr.

En af gletschertungerne fra denne gletscher kælver i en fjord, og det er et af de eneste områder på Island, hvor man kan se isbjerge. Vi sejlede og kørte ud for at beundre isfjeldenes utrolige former og farver. Transporten foregik nemlig i amfibiekøretøjer, som er en båd med hjul på. Vi var heldige, at dette var en af de få dage, vi havde med gråvejr. Her ser man nemlig de blå farver i isen meget tydeligere end i solskin. Det var en fascinerende oplevelse at sejle rundt blandt disse enorme iskæmper, der dog bevægede sig så elegant og let rundt i vandet.

For Marie var turens højdepunkt hendes længe ventede isklatring i en gletscherspalte. Vi har før gået på gletscher i Norge, men nu skulle der prøves noget mere. Det var første gang, hun prøvede rigtig klatring med isøkser, reb og hele udstyret. Hun blev fuldkommen bidt af det, så det er nok ikke sidste gang.

Dagen efter gik turen tilbage til vores udgangspunkt Seydisfjordur. Vi kørte ned af vejen, hvor vi 14 dage i forvejen havde udskillelsesløbet op.

Vejen var den samme, vandfaldene de samme, men med de øjne der nu så på det, syntes det småt i forhold til alt det andet, vi havde oplevet. Bilerne var også de samme, men bare mere beskidte, lidt mere skødesløst pakket, en var brudt sammen og kom på et lad. Vi havde alle lidt mere kulør, udtrådte støvler og beskidte bukser. Når man rejser på denne måde, er der kun plads til det mest nødvendige, og hvor meget betyder det så egentlig hvis bukserne er beskidte?

Maria på lodret glatis!

Rapport fra uge 8

Tekst: Flemming Koue

Foto: Flemming Koue og Stine Jensen

Store ingeniørprojekter har altid fascineret mig. Til dem hører den store nye motorvejsbro over Svinesund. Fra landfæste til landfæste i hhv. Sverige og Norge spænder den imponerende betonbue over hele 247 m, vist nok det største spænd af sin art i verden. Hele broens længde er på 704 m og den frie gennemselingshøjde er på 55 m. Der betales en mindre broafgift for passagen, men det kan egentlig undre lidt, at man har etableret betalingsanlæg på begge sider af broen, og ikke som ved f.eks. Øresundsbroen kun på den ene side. Stoler svenskerne og nordmændene da ikke gensidigt på hinanden?

***Kendt panorama på vej til Bingsbu.
Inger-Anne, Stine og Mads***

Broen passeredes i sen eftermiddagsbelysning fredagen op til uge 8 på vej til vore reserverede motelværelser ved færgehavnen i Moss. Hvem skulle have troet, at man i Moss kan indtage et eksotisk indisk måltid med førsteklasses betjening og til en pris, der ikke afskrækker. Men det kan man altså! En fin start på uge 8, som vi havde set frem til lige siden forrige års uge 8.

Lørdag morgen gik det i adstadigt tempo videre nordpå. Norske fartbøder er ikke til at spøge med - og de er heller ikke indkalkuleret i feriebudgettet. Kørevejret var perfekt og sne

blev der rigeligt af, efterhånden som vi nærmede os Espedalen. - Vi har ikke før haft problemer med at komme op ad det stejle stykke til Espedalen efter Øvre Svatsum. Men i år skete det! Når man kører i en bil, som har den tekniske finesse, der hedder tracking-control, sker der noget besynderligt.

På intet tids punkt mister man på den isede vejbane kontrollen over køretøjet, da hjulene ikke mister vejgrebet; bilen går

bare i stå med neddroset motor, selv om man træder hårdt på gaspedalen. Hvad så nu? Vi var nået godt og vel halvt op til 180 graders svinget, så vi besluttede at bakke forsigtigt ned igen. Vel nede igen blev Mads og Stine sat af, så vi kunne få en lidt anden vægtfordeling i bilen. Det er jo også en flot spadseretur op ad den lange bakke - og tiltrængt efter de mange timer i bilen! Herefter gik det så, som det skulle, og vel i sikkerhed helt oppe for enden af opstigningen, blev bilen parkeret inde i vejsiden. Jeg begav mig så i det flotte vejr til fods ned ad bakken for at gå Mads og Stine i møde.

Men nu skete der noget uventet. På vejen op ad fjeldet havde Arne Skipper i sin bil set Mads og Stine på gåben. Næsten oppe ser han så mig komme gående ned ad vejen, og som det flinke menneske han er - og på trods af min heftige gestikulation om bare at køre videre, standsede han og spurgte, om der var sket noget. Det var der jo sådan set ikke, men Arne Skippers bil kom bare ikke i gang igen. Det krævede megen muskelkraft og heftig kommanderen med Lis Skipper, som var placeret bag rattet. Omsider kom bilen dog langsomt i

gang og op.

Morale: Stop aldrig midt på den isglatte bakke for at hjælpe andre!

Her nyder Inger-Anne udsigten og vejret i +8° C

Ugen bød på temperaturmæssige ekstremer: Fra helt lave kuldegrader i begyndelsen af ugen til +8° C om torsdagen med strålende sol. Det kan man jo slet ikke klage over, da det er dét, nordmændene selv betaler dyrt for til påske. +8° C gør ganske vist skiføret lidt vanskeligt, men man kan sagtens finde et dejligt sted oppe i fjeldet og bare sidde og nyde vejret og udsigten.

Mads og Stine besluttede midt på ugen at gå gennem Hestådalen. Det blev noget af en dramatisk tur, idet føret med stærk snefygning blev en barsk udfordring. Løjpen var vanskelig at se og turen var anstrengende og tog meget længere tid end beregnet.

Her er mobiltelefonen en virkelig snedig opfindelse. Det blev næsten helt mørkt, inden de var hjemme igen.

Dramatisk tur til Hestådalen

Den traditionelle tur Gråhø rundt endte for vor lille gruppe højdramatisk. Efter en pragtfuld tur rundt om selve Gråhø og på det ellers ret ufarlige og overskuelige stykke ned mod Appelsinkrydset falder Anne Langvad, som er en af de mest erfarne og habile skiløbere, pludselig i løjpen og bliver liggende. Det er helt forkert! Det bliver hurtigt klart, at hun må have brækket noget. Hvad nu? Hurtigt kommer Peters astronauttæppe i brug som underlag, der dannes kreds omkring Anne for at beskytte hende mod sammenstød med andre skiløbere. Vi går et par stykker op ad løjpen igen for at standse andre skiløbere på vej ned. Et norsk ægtepar på vej op vidste heldigvis præcist, hvem der skulle ringes til i Skåbu og efter en kort situationsberetning og afgivelse

af forskellige vigtige oplysninger fik vi at vide, at man fra Skåbu i løbet af ca. 1/2 time ville komme op med en snescooter og båreslæde. Anne havde det bestemt ikke spor godt, men vi var mange omkring hende, som kunne berolige hende. Snescooteren kom præcist som lovet og Anne blev meget, meget forsigtigt løftet over på båren. Rolf, som er læge, kørte med på scooteren ned til Skåbu og vi andre fortsatte rystede ned til lysløjpen bag møbelfabrikken i forsigtigt tempo.

I Skåbu holdt der en ambulance klar og ambulancefolkene, som håndterede situationen utrolig professionelt, var netop i færd med at give Anne en morfininindsprøjtning, da vi ankom.

Ambulancen henter Anne Langvad i Skåbu

Anne blev ledsaget af Peter kørt til sygehuset i Lillehammer. Vi hentede Peter om aftenen og fik bekræftet, at det var lårbenshalsen, der var brækket. Når galt endelig skulle være, er sygehuset i Lillehammer givetvis et af

de steder, hvor man har størst erfaring med at sætte brækkede knogler sammen igen. Anne blev sidst på ugen - ledsaget af en norsk sygeplejerske - fløjet til København. Pyhha, sikke en forskrækkelse. Jeg har senere mødt Anne og hun går nu rundt igen, og selv om den stålarmerede lårbenshals næppe brækker dér igen, er det nok et åbent spørgsmål, om veteranerne Anne og Peter Langvad kommer til Ruten i uge 8 næste år.

Ellers nåede vi i år bl.a. også over til Storhølisæter. I løbet af festaften om torsdagen, der som vanligt blev suverænt styret af Arne Skipper, havde Arthur lejlighed til at udskænke sit

***Festaften med stil!
Entertainer Arne Skipper underholder sig med Mads og Stine***

eget hjemmebryggede øl. - Drikken faldt vist i ret god smag. Inger-Anne's reviderede uge-8-sanghæfte blev flittigt brugt - akkompagneret af uge 8's

dygtige pianist. Quiz-masterne fra Greve havde videreudviklet konkurrencen (der ligger givetvis betydelige

Så er der liv i vildmarksbadet!

udviklingsmuligheder i denne konkurrenceform, da Arthur på forunderlig vis med ultrakort varsel kan fremtrylle alskens nødvendigt elektronisk udstyr). Med Rolf som overdommer var konkurrencen sædvanen tro ubarmhjertig hård - men retfærdig. Præmierne var som sædvanlig EU-dåseøller og forskellige lækkerier sponsoreret af Ruten Fjellstue. Aftenen afsluttedes med et ekstravagant festfyrværkeri - i år affyret fra flere forskellige batterier. Flot, flot, flot!

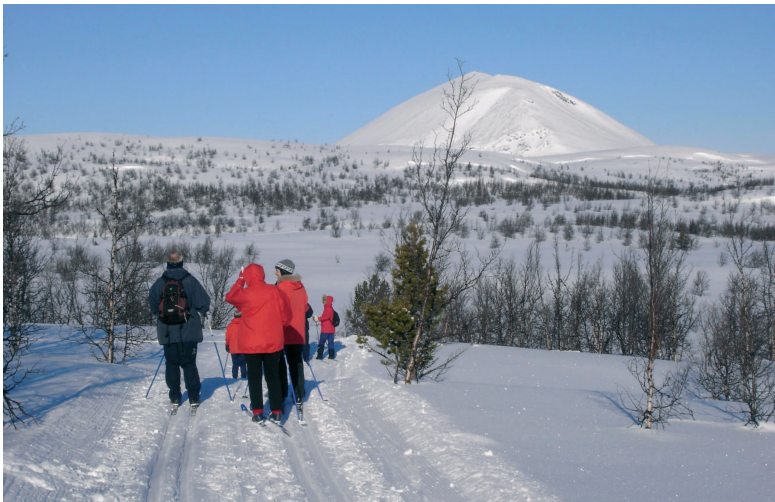
Og minsandten om ikke Ole og Terese fik solgt en ledig plads på deres sommervandretur på Færøerne til uge 8's legendariske sangskrivnerske Kirsten Albinussen. Turen var efter forlydende en stor succes og en kæmpeoplevelse; mon ikke vi hører mere om turen i næste uge 8. - I årets løb har

Rolf imidlertid beskadiget sin akilles-sene, men efter at jeg for ganske nylig havde sendt Kirsten og Rolf en DVD med mine sidste års digitaliserede video-optagelser fra uge 8 på Ruten, modtog jeg følgende e-mail fra ham: *"Jeg holder af at se levende billeder og klokken blev nærmest 1 på natten, førend det skønne Norge fadede ud. Min kvæstede akillessene har ellers forbudt mig at tage på skiferie, men billederne fik mig (og Kirsten) til at overveje SNESKO. Lyder det fjollet? Men jeg fik lyst til at være sammen med uge 8 igen. Og da jeg nu klædeligt har tabt mindst 15 kilogram, tør jeg godt stille op, eller rettere stige*

ned i STAMPEN, forudsat Flemming sørger for, at der bliver lidt gang i den."

Mon dog ikke Arthur også kan fremtrylle et par snesko i den rigtige størrelse? Og i stampen (som på dansk er døbt til at hedde et vildmarksbad) behøver Rolf jo slet ikke have snesko på!

Set på baggrund af ugens dramatiske begivenheder forløb hjemturen roligt og sikkert. Derfor på gensyn i uge 8 i 2007 så mange som muligt. Vi glæder os allerede!

***Flot udsigt mod "sukkertoppen"
Uge 8 - 2006***

Rapport fra uge 12/13

Tekst: Carl Dixen

Foto: Flemming Koue

Som inkarneret uge 8 veteran var det noget af en bet, at skader udelukkede denne uge.

Da skaden var kvit, blev der indledt forhandling med Berit. Rådet var, at jeg nok skulle afvente, indtil den sidste skole havde været og huseret på Fjellstuen's gange. Resultatet blev, at turen startede solo, før fanden fik sko på onsdag den 15. marts, hvor jeg vidste, at Henriette Hørlick skole fra Odense havde sidste aften på Fjellstuen.

Dagens første glædelige overraskelse var, at den søde dame i billetlugen fik lidt medlidenhed med mig, da hun hørte, hvor langt jeg skulle køre. Det resulterede i gratis kaffe og en pæn rabat på færgebilletten. Den næste glædelige overraskelse var sidst på eftermiddagen, hvor Espedalen åbenbarede sig - ikke med snesjask som frygtet - men derimod med det mest pragtfulde snelandskab og høj sol - dvs. uge-8-standard.

Inden døre på Fjellstuen var der nogle meget stille skoleelever med mange forskellige skader. Som en praktiserende læge udtrykte det, havde der været mange penge at tjene ved at op-

rette praksis på Fjellstuen i den uge. Rytet forlød, at lærerne virkelig havde sat eleverne på nogle meget udfordrende prøver ud i skidisciplinen, hvor færdighederne ikke helt havde slået til.

Men da vi nåede frem til middagen, var der igen liv i de unge mennesker. En lærer kom hen med et lidt ironisk smil og forudsagde, at vi ældre nok ikke fik så meget søvn den nat. Men den lange køretur havde sat sig sine spor, så jeg sov igennem uden en eneste forstyrrelse. Det var en god oplevelse at se så mange unge på Ruten. Håbet er, at nogen vil fortsætte med at komme.

Da de unge rejste, blev der godt nok lidt stille på Ruten. Vi var 5 fra Holland og 10 fra Danmark. Det gav et helt andet socialt samvær end det sædvanlige i uge 8. Da vi nåede frem til lørdagen, blev vi reduceret til 5 danskere. Men hvad gjorde det. Skiføret var fremragende med masser af sol og nogle få snebyger om natten. Vi var alle enige om, at vi gerne havde delt glæderne med en udsolgt Fjellstue. Sidste halvdel af marts kan på det varmeste anbefales.

Men så få gæster på Fjellstuen medførte også en meget høj service fra værtsparet. Al mad blev serveret ved bordet, specielt vil jeg huske det lækre smørrebrød til lunch samt det meget lækre morgenbord meget tidligt om morgenen ved afrejsen. Det var utroligt sødt af Berit at stå så tidligt op. Madpakken var også til ug med kryds og slange.

Til læserne - husk, at misundelse er en grim ting!

Ude på løjperne var det ikke danskere man mødte, men i stedet hollændere og englændere. Det gav nogle sjove oplevelser.

Det blev en meget anderledes skiferie end sædvanlig, men en rigtig god ferie.

Efter sigende kan der være næsten lige så flot i mange andre uger som i uge 8 (hvorfra disse billeder stammer)

.... det skulle være både sikkert og vist!

Økonomisk status i Ruten Skiklub

December står for døren, og det er derved tid til at afslutte regnskabet i Ruten Skiklub og fortælle medlemmerne om den Skiklubbens økonomiske status. Og i år er det en glad kasserer, som kan berette: Medlemsfremgang på 20%, således at vi nu er oppe på 73 betalende medlemmer. De fleste af de 13 nye medlemmer blev hvervet i en storstilet aktion igangsat af bestyrelsen i uge 8. Er der andre ugehold, som kan slå den?

Foreningens pengetank er også vokset ganske kraftigt: Klubben besidder i dag værdier for **kr. 11.580,00**.

Foreningens glade kasserer er i mellemtiden flyttet "hjem" til Fyn, og har således fået både ny e-mail, adresse og telefonnummer. Jeg kan fremover kontaktes på Højløkke Alle 27, 5270 Odense N - Telefon: 48 76 11 21 og på følgende e-mail-adresse: Chski06@student.sdu.dk

Sidst men ikke mindst vil min Betina og jeg gerne sige tak til foreningen for den flotte gave, vi fik i anledning af vores bryllup den 5. august 2006.

Christian Skipper

Skibladet siger hjertelig tillykke til de nygifte.

De må nok belave sig på, at de kommer til at give en omgang i uge 8 efter denne flotte præsentation?

LYBÆCK FOTO

TAGENSVEJ 102 - 104 • v/hj. af Haraldsgade
2200 København N. • Tlf. 35 83 87 80

LYBÆCK FOTO

NØRREBROGADE 177
2200 København N. • Tlf. 35 83 23 70

LYBÆCK FOTO

VIBENHUS BUTIKSCENTER • Lyngbyvej 11
2100 København Ø. • Tlf. 39 20 58 13

LYBÆCK FOTO 5 ApS
SØBORG HOVEDGADE 91
2860 Søborg • Tlf. 39 67 68 70

Dansk rapport fra uge 11

Tekst og foto: Flemming Koue

Hvad er nu det for en besynderlighed. En “dansk rapport” fra uge 11 - hvad menes der?

Joh, som Berit sagde på generalforsamlingen i begyndelsen af maj, så havde man skam allerede været i København og køre med løjpemaskine i begyndelsen af 1980'erne. Om det nu lige var i København eller det var i omegnen, meldte historien ikke noget om, men i hvert fald inviterede formanden ved samme lejlighed Arthur til at køre løjperne i Gribskov ved næstkommende lejlighed. Vi må se, hvad det bliver til?

Men hvorom nu alting er, så var der i hvert fald nogen, som havde kørt ganske fortrinlige løjper i Gribskov sidste vinter. Det er ikke hvert år, det sker.

Inden formen helt var mistet fra Ruten-løjperne, var det derfor en kærtkommen lejlighed til at holde den ved lige i marts måned i Gribskov. Hvis man nu ikke lige vidste bedre, så kunne man godt tro, at de nedenfor viste billeder stammede fra Espedalen. Men det gør de ikke! De stammer faktisk fra Gribskov i uge 11.

Uge 11 - marts 2006

Løjper i Gribskov

TUXEN AV-CENTER

LØSNINGER
DER SES
& HØRES

Alt i lyd, lys & AV-udstyr

TUXEN AV-CENTER har rødder helt tilbage til 1955, hvor TUXEN FOTO åbnede i hjertet af København. Allerede fra den spæde begyndelse gjorde TUXEN FOTO sig i udlejning af optage- og præsentations-udstyr under navnet "Foto Udlejningen". TUXEN FOTO blev snart til TUXEN FOTO & AV-CENTER, og udviklingen fra dias og film til moderne av-udstyr baseret på edb og lyd, blev en væsentlig del af nutidens TUXEN AV-CENTER.

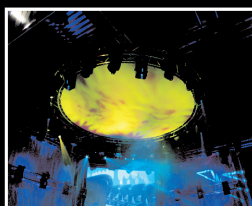
I starten af 2005 overtog vi driften af firmaet SGU LYD & LYS, som var et salgs og udlejningsfirma, hovedsageligt med installationer af cafeer, barer og diskoteker, samt udlejning til events og koncerter.

Vi er således blevet en dynamisk sammensætning af gedigen viden fra fortiden, og stor kompetence i nutidens moderne teknik.

NYHED !!!!

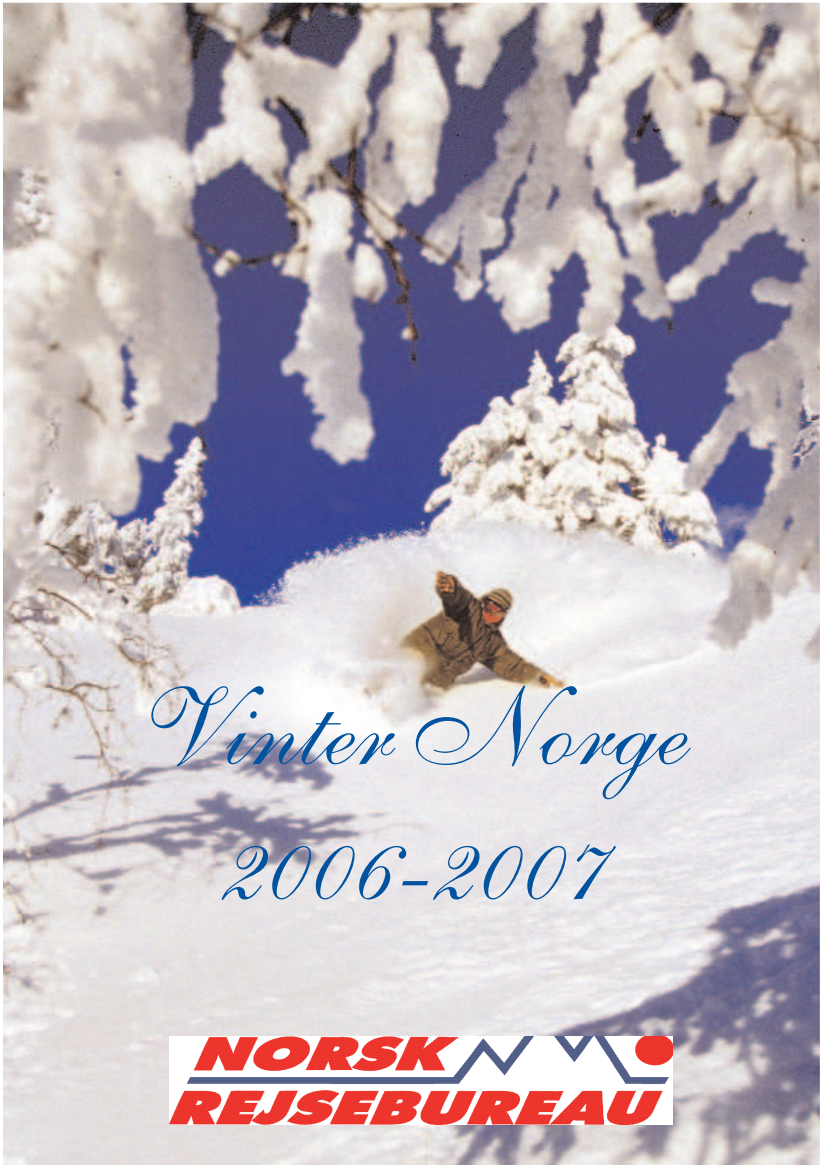
Vi kan nu tilbyde en masse nye produkter i vores udlejnings afdeling, udover alt i AV-udstyr kan vi nu tilbyde professionelt lyd og lys udstyr til alt fra personalefesten og op til den helt store event / koncert med op til 10.000 personer, så uanset budskabet har vi løsningen hvor lyd, lys og billede går op i en større enhed.

Vi er også leverings dygtige i komplette events. RING FOR MERE INFO.

Frederiksborgvej 19 - 2400 Kbh NV
tuxen@tuxen.dk
Tlf. 38889393 - Fax. 38889798

www.tuxen.dk

Vinter Norge
2006-2007

NORSK
REJSEBUREAU